

Szerkesztési iroda:
Csik-Szereda
Györgyjakab Márton
könyvkereskedése
hová
a lap szellemi részét illető
közlemények,
előfizetési pénzek és hír-
dítások küldendők.

CSIKI LAPOK

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI HETI LAP.
MEGJELENIK MINDEN SZERDÁN.

Előfizetési ár:
Egész évre 4 frt.
(Külföldre) 6 frt.
Félévre 2 frt.
Negyedévre 1 frt.
Hirdetési díjak
a legolcsóbban számítanak.
Bélyegdíjért külön minden
beiktatásnál 30 kr.
Nyilttári cikkek
soronként 10 kr-ért közöl-
tetnek.

Felelős szerkesztő: Dr. Bocskor Béla.

Kiadó tulajdonos: Györgyjakab Márton.

FÜMUNKATÁRSÁK: Hochschild Lajos Gyergyóban.

Vitos Mózes a központban.

Embery Árpád Udvarhely megyében.

Néhány szó az iparos-kivándor- láshoz.*)

A „Csiki Lapok“ f. évi július 22-iki (30-ik) számában „A munkásviszonyok és kivándorlás Csik megyében“ cím alatt egy cikksorozat nyert befejezést. E cikksorozat végső sorában az iparosokkal is foglalkozik, a mennyiben a kivándorláshoz megkivántató útlevelek kiadását megszorítani kívánja az iparosokra nézve is, kik cikkíró szavai szerint, „manapság csakugyan kizárólag a kivándorlók kontingensét teszik.“

A t. Szerkesztő ur becses engedelmével az előbb említett néhány szóhoz nekem is, mint egy igénytelen iparosnak pár szavam lenne.

Tekintsünk szét hazánkban, de különösen Csikmegyében, s őszintén megvallva, sajnosan kell tapasztalunk, hogy még csak eseselem-korban levő iparunk nemhogy általános fejlődést mutatna, de helyenként, különösen az utóbbi években, egészen hanyatlásnak indult. S miért van ez? Azért, mert az iparos még csak a napi szükségletét sem tudja beszerezni s kénytelen iparát elhagyni és hivatalos vagy pedig a postai, vasúti szolgaszemélyzet sorában állást keresni, avagy kivándorolni, a mi pedig ugyilátszik cikkírónak sehogy sincsen inyére. Azt hangoztatja, hogy meg kell szorítani az útlevelek kiadását

* Tért nyitunk e cikknek, noha nem sokban értünk egyet az abban elmondottakkal. Egyébiránt logunk alkalmat találni, hogy illetlenkedő nézeteket bővebben kifejtsek. Az útlevelek kiadásának megszorítását csak helyeselni tudjuk, mert megvagyunk győződve, hogy egy jóval, szak-képzett iparos hazánkban is mindig fog találni kellően díjazott munkát és szorgalommal és ügykezettel tisztességes existenciát biztosíthat magának. Szerk

a mit egy-két basáskodó szolgabíró — talán felsőbb sugalmazásra meg is tesz; — de arról mélysegesen hallgat cikkíró, hogy hát miképpen éljen meg az a szegény iparos itt az édes hazában?

Egy iparos segéd keres nálunk hetenként 50 krajczártól 5 frtig felmenő összeget. Ebből aztán, ha tud: éljen meg. Míg külföldön, ha kivándorló lesz, vegyük csak a szomszéd Romániában, a hol jobban tudják méltányolni a munkás fáradságát, — megkeres hetenként 25—60 frankot vagyis 10—24 osztrák értékű forintot. Nó már most kérem hol itt az arány? Az az iparos ott sem dolgozik jobban és szorgalmasabban, mint itthon; sőt itthon igen sokszor még az éjjelt is nappallá teszi, s mégis ritka esetben van meg a kellő méltánylás.

De nézzük az önállóvá lett iparosokat, kik között bizonyára nem egyet fogunk találni olyant, a ki külföldön gyűjtötte az alapot, hogy itthon önállóvá lehessen. Figyeljük meg egy kissé ezeknek sorsát, s mit fogunk tapasztalni? Azt, hogy nagy részük a nyomorral küzd, s átkozzák a perezet, melyben elhatározták, hogy nem maradnak ott, a hol önállóságukhoz az alapot gyűjtötték; mert ha ezt teszik: megmaradhattak volna iparuk mellett s a társadalomban elfoglaltak volna az őket megillető helyet; míg így itthon kénytelenek voltak iparukat félbehagyni, számszámaitak sutba vetni s beállottak hivatalosolgáknak és számszámuk helyett kezükbe vették az iroda-seprít.

Ez tény! ez nem légből kapott állítás s nem tires frázis, mint az, a mely az ipar munkálainak — nálunk! — hazafisígot

prédikál. Mert az iparos munkásnak nincs hazája, mert ő világ-polgár! hazája a nagy világ, otthona az a hely, a hol iparából tisztességesen meg tud élni s nincs rákényszerülve arra, hogy az „urak“ és a „hatalmasok“ kegyeit hajhászsa; azokét, a kik szájjal sokat akarnak tenni a hazai és helyi ipar érdekében, de tett azt teszik, hogy a fővárosból vagy pláne külföldön szerzik be szükségleteiket, mert ott esinosabbat és olcsóbbat kapnak. Hiszen, ha így van, akkor ne kívánják meggátolni az iparosok kivándorlást, mert ha nem vándorol ki és szolgá sem akar lenni, akkor elzüllik s csavargóvá válik. Azt pedig cikkíró sem akarhatja, hogy az iparosból legyen itthon csavargó inkább, mint másutt tisztességes, békés polgár.

Elmennek bizony, a kik itt nem élhetnek meg, minden útlevel-szigorítás dacára oda, a hol magukat és családjukat tisztességesen fenntarthatják s polgári kötelességeiknek eleget tehetnek; mert itthon még az adót sem képesek megfizetni s megtörtént többször az az eset, hogy a törvény tilalma dacára elárverezték adóért péld. a szabónak varrógépét, mert hiszen kézen is lehet varrni.

Csikszeredát jelenleg is néhány önálló iparos készült itt hagyni, mégpedig a javából. És vajjon miért? Talán azért, mert itt megvannak elégedve helyzetükkel. Aligha, mert akkor csak csupán helyváltoztatás kedvéért nem vennék családostól együtt a vándorbotot kezükbe.

Utóbbi időben, péld. a békés- és esongráldmegyei munkászavargások alkalmával a sajtó — mely a munkások érdekeit nem

A „CSIKI LAPOK“ TÁRCZÁJA.

Hogyan történt az én legelső bukásom.

Ira: Dr. BOCSKOR BÉLA.

Folyó hó 19-én déltör Borszékre érkeztem. Na ez nem éppen valami világra szóló esemény. Megselekedte ezt s megselekszi minden évben rajtam kívül ezer még ezer ember, de azért megvagyok győződve, egyiknek sem jutott még eszébe, csupán ezért tárczazikket írni.

Hát hogy én mégis miért írok? Azért tisztelt olvasom, mert hát én nem úgy érkeztem oda, mint a legtöbb közönséges halandó ember. Én kérem „borszéki kis király“-lyá akartam lenni, gondnok-jelölt voltam.

Micsoda? Hát Borszék tékozló pazar lett, hogy tutor kéz alá kelljen helyezni?

A hogy vesszük. Tékozló és pazar bizony az ő megszámálhatatlan sok természeti szépségeiben és kitünőbbnél-kitünőbb jóságú savanyuvizeivel, de hát bármily pazonon önti is a „Fü“, „Kosuth“, „József“ stb forrásból az életadó, megifjító üde gyógyvizet s bármily tékozló módon bütyög is elő a „Lobogó“, „Lázár“, meg „ó“ és „nyársas“ fürdők testedző, tiszta vize, még sem gondolt még senki arra, hogy ezek miatt Borszék let gondnok-ság alá helyezze. — Oh nem! hiszen bármennyire pazarolja is Borszék mindezeket, soha sem lesz ide elég hosszú ahhoz, hogy magát tonkre tegye.

Na és mégis? Hát-hát bizony mégis, mert kérem a dolog úgy történt, hogy az a kiapadhatatlan sok jó víz, meg az az utólrhetetlen jóságú levegő, az a gyönyörű szép természeti fekvés és minden leirhatatlan előny temérdek pénzt jövedelmez, kiszámíthatatlan tőkét képvisel s a pénzt, a vagyont még a bolond is szereti.

Szereti, szereti, de mi összefüggés lehet a pénznek, a vagyonnak szeretete és Borszéknek gondnok-ság alá helyezése között?

Azonnal szolgálók magyarázattal, kedves olvasom. Kérem, ne legyen türelmetlen!

Hát Borszéknek kérem ez ideig is évenként átlag véve mindig volt vagy 70.000 frt évi jövedelme s ez a jövedelem egy kissé felfokozott üzleti szellem és előrelátás segítségével bizonyára megkészszereshető, s az óriási jövedelem természetesen még óriásibb tőkénél áll elő. Ennek a tőkének tulajdonjoga iránt igen sokan tanasztottak igényt. Így a többek között magának vándorkata Borszék Szárhegy és Ditró két község, mint erkölcsi testület, mert e községek határon fekszik Borszék és tartozékai; de magának vindikálta a szárhegyi származásu és ott birtokos grófi család és ugy a többi ditrói és szárhegyi birtokosok is, legalább részben, s ennek alapján arányosítást képező közvagyonnak kérték kijelenteni Borszék fürdőt és üzletét. Per útján ez a Kuria által ki is mondatván, — a felperes Lázár grófok a fürdő és üzletnek zárlat alá tételét kérelmezték s mert a grófok kivételével az érdekelt két község birtokossága a zárlat ellenelte, a kérdés a Kuria által úgy lett eldöntve, hogy sem az egyik, sem a másik fél kívánatának egészben hely nem adatott, hanem e helyett a fürdő és üzlet, valamint tartozékaira kimondotta a Kuria, hogy a két község által választott kezelő személyzet és fürdőválasztmány nagyon okos testület ugyan, de hát mégis kell ezt az okos testületet egy még okosabb embernek a felügyelete és ellenőrzése alá helyezni; — más szóval a Kuria elrendelte egy ellenőrző és felügyelő gondnoknak kinevezését.

Tehát, mint mondtam, egy még a fürdőt és üzletet vezető testületnél is okosabb, egy nagyon okos ember keresése és megtalálása lett szükségessé.

Ilyen nagyon okos embert vélték feltalálhatni a zárlatot kérő grófok még a zárlat kérésének

idejében Benkő Mihály kolozsvári ügyvéd személyében, a szárhegyi és ditrói birtokosok egy része Molnár József ügyvéd és képviselő személyében, s végre a birtokosok másik része feltalálni vélte kérem az én személyemben.

Ezek szerint már a múlt évben találtatott három nagyon okos ember, pedig akkor még kérdéses volt, ha vajjon Borszék rászorul-e vagy sem e három találmura?

E hó kezdetén, mikor e kérdés megszűnt kérdés lenni, a kiküldött eljáró bíró elgondolta magában, hogy mi hármunkat a valy lehetünk még nagyon okos emberek, de ebből még nem következik, hogy ez idén is olyan nagyon okosak legyünk s elhatározta, hogy a helyszínen tartandó tárgyaláson megkérdezi az érdekelteket, hogy még mindig elég okos emberek tartanak-e minket a gondnok-ságra?

Ennek lett aztán folyamánya az, hogy 19-én délben én, — továbbá az érdekelt birtokosoknak mintegy 50 képviselője, egy néhány birtokos személyesen, a másik két gondnok-jelölt s végre az eljáró bíró is, tehát minden okos ember Borszékre érkezünk.

És tudja kedves olvasom! ki lett hármunk közül a valóban okos ember? Benkő-e, mert kolozsvári? Molnár-e, mert képviselő? vagy én-e, mert lapszerkesztő is vagyok? ... Lett kérem Lázár Menyhért a valódi okos ember, mert hát őt kérem tavaly még nem tartották ám, vagy legalább is nem hirdették ki nagyon is okos embernek s így el sem volt bizakodva s ezért méltán is ügykezett megmutatni, hogy mégis ő a leg-okosabb.

Hogy ez miként történt? — Megmondom azonnal.

Történt biz' ugy kérem, hogy Lázár Menyhért elgondolta szepen magában, hogyha Benkő az ügyvédségen felül még téglagyáros is; ha Molnár az ügyvédségen felül még honatya is tud lenni s végre, ha Bocskor Béla ugyancsak az ügyvéd-

igen szokta támogatni, — behatóbban foglalkozott a magyarországi munkásviszonyokkal s arra következtetésekre jutott, hogy nálunk a munkásoknak elég jó helyzetük van s nincs okuk a zavargásra, hogy ezáltal a szociálizmus karjaiba vessék magukat s ha ezt teszik, csakis lelketlen külföldi izgatókra hallgatnak. S a sajtó ezen nyilatkozatát, ha nem csálodom, cikkíró is készséggel aláírja; legalább cikkének fentidézett sorai erre engednek következtetni.

Ez pedig határozottan téves felfogás! Téves azért, mert nem tartalmazza a való igazságot.

Nem azért nincs tere nálunk az iparos munkás osztályt egyedül boldogító szociális eszméknek, mintha itt az iparosoknak elég jó helyzetük volna, hanem azért, mert a magyar munkások szellemileg nem elég fejlettek még arra, hogy a munkások Messiasának: Lasallenek eszméit teljesen megértsék, és nincsenek teljes tudatában annak, hogy mily szerepe van az iparosnak egy alkotmányos államban, a hol népképviselői alapuló parlament van, melynek kebeléből kormányoztatik az állam; — nincsenek tudatában annak, hogy jogállamban élünk s ha kötelességeink vannak, akkor jogaink is kell, hogy legyenek.

Nézzük meg a külföldi államokat; Angol-, Francia- és Németországot, a kis Belgiumot s látni fogjuk, hogy ott az ipar mily magas fokon áll s ezzel egy színvonalon van az iparosnak szellemi fejlettsége is. Tehát ha mi iparosok kivándorolni akarunk, akkor józan hazafias felfogás szerint ezt nem megakadályozni, de sőt még elősegíteni kellene, mert ott iparosaink ügyességét, iparáguk tökéletesbbségét, szellemi fejlődését és anyagi előmenetelét, szereznek s mikor erőt vesz rajtuk a honvágy akkor gazdag szellemi képzettséggel, kellő szakismerettel és duzzadó tárczával térnek meg, hogy itt állandó otthonot alapítsanak.

Ha ezeket komolyan tekintetbe veszik és higgadtan megfontolják, akkor nem fogják ajánlani, mint ezt cikkíró is teszi, a külföldre szóló útlevél kiadásának megszorítását, nem különösen az iparosokra nézve.

Ennyit az igazság és az iparosok érdekében.

Molnár József.

ségen felül a hírlapírás mesterségét is folytathatja, miért ne lehetne nekem is még egy hivatalom, hiszen én is ügyvéd vagyok, mint ők?

És tökéletesen igaza van Menyhért barátomnak, — igaza volt annak dacára is, hogy ez a gondolat legalább látszólag csak a legutolsó nap éjszaka ájában fogamzott meg az ő agyában.

Megszerzett-e magának még egy hivatalt s így neki is lett hivatala három.

Hogyan? Hát ön folytonosan csak talányokban akar beszélni?

Ne haragudjék kedves olvasóm! ezennel ünnepélyesen fogadom, hogy e tárcza során nem adok több okot a kérdezősködésekre. Ez utóljára történt, de én is ezuttal úgy jártam, mint Menyhért barátom. Egyelőre megfeledek eztem a revindikált havasok igazgatóságából álló csekélyke kis hivatalról s mikor eszembe jutott, már nem irhattam azt, hogy a borszéki gondnoksággal a második hivatalt kapta meg Menyhért barátom.

Éppen csak az imént fogadkoztam, hogy több kérdezősködésekre okot nem adok. És ime! Most látom, hogy már a fogadalmam tételekor meg volt az szegve, — már akkor, midőn megírtam, hogy csak az utolsó nap éjszaka ájában fogamzott meg Menyhért barátom.

Ha már megtörtént a nagy hiba, legalább igyekezem hibámat helyrehozni azáltal, hogy az önkénytelenül felmerülő kérdésnek magyarázatát adni megpróbálom.

Megpróbálom kimagyarázni az összes érdekeltek eljárását, melylyel megmutatták, hogy tavaly lehettünk ugyan okos emberek, de f. hó 24-én (gondnok-jelölés és kinevezés napján) már nem voltunk azok.

A magyarázat pedig csak hat rövidke szóból

Dr. Haynald Lajos.

1816-1891.

(V). Megbélyegző halátlanság lenne tőlünk, ha lapunk szűk keretéhez mérten is a néhány soros sablonszerű halálhír közlése után azonnal napi rendre térnénk azon vesztéség, mély fájdalom fölött, mely dr. Haynald Lajos halálával a magyar nemzetet, a kath. egyházat, a tudományos világot, a Székelyföldet általában, de különösen a klasszikus „Csikországot”-ot érte.

Nincs a bérczkoszoruzta Erdélynek egyetlen szöglete, hol értünk melegen dobogó szívének jótékonyága, hol lánglelkének teremtő ereje magának majd Isten házában, majd iskoláinkban, majd más, kulturánk emelésére irányuló, intézményeinkben oltárt és örök emléket ne állított volna. Erdélyi egyházi és iskolai célokra a többek közt 100,570 forintot áldozott, miből igen tekintélyes rész jutott nekünk.

Világra szétáradó dicsőségének és nagyságának sugarai bearanyozták a Hargita és Somlyó nyugati és keleti Kárpáthegylánc összes, ki-behajló bérczeit is. Igen, a lánglelke által kivívott egyházi méltóságból szétömlő dicsőség éltető és termékenyítő sugarai először ránk áradának ki, s 12 évi áldásos főpásztori munkálkodásban minket melegítének fel. Beszéljenek a csiksomlyói gimnázium és képezde. A hol pedig tények beszélnek, ott nincsen szükség az okoskodásra. De a kimagasló honszeretnek napja, mely lángelméjének és nemes szívének élő és éltető sugaraiban a magyar hazát száműzetése után elborítá, bérczes kis hazánk egén tünt fel, mint ilyen először a maga nagyságában, itt ragyogtatta szét fénytengerét s a magyar nemzet gondviselő Istene már itt tette fejére a hazafiság mártír-koronáját.

Jogos tehát mély fájdalmunk, de jogos egyúttal azon tudatból merített vigasztalásunk is, hogy a miénk is volt és elsőbbsen volt a miénk ő, „ki az ő napjaiban tetszett Istennek, kinek Isten dicsőséget adott nemzetében, kit megdicsőített a királyok színe előtt, kit körülövezett a dicsőség övével és a dicsőség köntösébe öltöztetett és megkoronázta őt a hatalom eszközeivel” (Ecl. 44. és 45.) Ő azon ritkaságok közé tartozik, kiknek egy jobb hazába való költözésével a közös gyász anygala szellemszárnnyaival méltán lebbent fájó érzetre egy egész nagy nemzetet.

Nem lehet tehát a bérczes hazában, nem lehet és nincs főleg a székely klaszicizmus és katolicizmus e gyűpontjában, vármegyénkben egyetlen szív, mely mélyen ne érezné, hogy mi volt nekünk dr. Haynald Lajos, ki egykor jótékony és

áll; t. i. ezekből: a székely embernek két esze van.

A szászhegyi és dítrói birtokosok is székelyek lévén, egyik eszükkel azt gondolták, hogy jó lesz gondnoknak Molnár vagy Bocskor s egészen 23-án estig annyira híven megmaradtak az egyik eszük gondolata mellett, hogy — mint mondák — csupán tiszteletből Becze Antal alispánt és Dr. Tiltcher Béla gyergyószentmiklósi ügyvéd személyét is sorozván, a másnap leendő gondnok ajánlásnál csak e négynek nevét fogják ajkairól hangoztatni.

És mi történt? Az, hogy a jó szikulusuk 24-ére virradó éjjel szépecskén előszedték a második eszüköt s ezzel az észszel aláírtak egy, a Lázár Menyhért személyét kívánó ívet, mely iv a másnap reggel tartott tárgyaláson felolvastatván, s a nem két eszű grófok is a Benkő ajánlásától elállván, az atyafiak első esze a második eszük által saját tokjába visszakergettetett, s mert soha eddig még meg nem buktam, most így megtörtént az én legelső bukásom.

Szerencsém, hogy én is székely vagyok s így nekem is két eszem van.

Ezzel a két eszimmal — mert mindig együtt szoktak járni — fel tudom fogni azt, hogy mégis csak jó lehetett az a borocska, melynek elfogyasztása közben 24-ére virradó éjjel elővette az okos székely az ő második eszét, — különben azt kellene hinnem, hogy L. M. barátom volt bukásomnak oka, azzal, hogy távollétem alatt, mint a lap vezetésével megbízott helyettesítőm, a saját lapomban megőzítés nélkül, táviratilag oly éktele-nül megdicsért.

Na de nem neheztelek rá, mert ő nem székely, neki nincsen két esze, mint a Borszéket rendező atyafiaknak.

melegítő napként tűnven fel „Csikországunk” kis egén is, messze jövőnkbe bevilágított, szellemiségünk továbbfejlesztésére irányt nyújtott, fényt kölcsönzött és az alapot, melyen tovább építenünk kell, izmossá, erőssé tette.

Igaz, hogy ő, — ki a dicsőség, az igazi nagyság, az erkölcsi fölény legszebb virágainak levélkéiből maga font magának elhervadhatatlan koszorút, — koszoruk nélkül kívánt pihenni és öntümeményszerű jelenségében bírja maradandóságát: s igaz, hogy ő, kinek nemes szíve az egy ház, a haza, az emberiség részére a legszebb és hervadhatatlan virágokat termette, az emberiség legszebb, legnemesebb irányu civilizációjának, előhaladásának, kulturájának az igaz humanitás, a keresztény munkás szeretet, a bőkezű jótékonyág fenséges intézményeiben, melyek nevéhez fűződtek, — örökre fog élni és virágozni, mégis ha akad a nagy magyar hazában szív, mint akadnak millió számban — mely hála, tisztelet és szeretettel őrizi meg áldott emlékét, akkor a leghálásabb, legtiszteletteljesebb és legszeretőbb szívvel nekünk székelyeknek: főleg székelyeknek kell drága nevét és emlékét nemzedékről-nemzedékre megőrizni, mert ő vala, ki ama nehéz napokban már helyrajzi, elszigeteltségünkben is szomorúan nyilatkozó elhagyatottságunk közepette a minden nemesért odaadólagon dobogó nagy szív egész melegével ölelt fel s ezzel fajunk, vérünk, anyagi és szellemi létünk jövő hivatása iránt a közfigyelmet fölkelthette.

„Az emberi nagyságnak egyetlen mértéke, de igaz mértéke a halál. — Az élő iránt elfoglultá tehetnek a szeretetreméltóság, a különböző érdekek, tekintetek és tulajdonok, de a halottban csak a feloszló testet szemlélve, mely a szellem, a lélek nélkül nem ér semmit, ismerhetjük fel valójában és egész lényében a lelki nagyságot.

Dr. Haynald Lajos, — mint a halál, e csalhatatlan igaz mérték mutatja, — valóban ritka, kimagasló nagy alakja vala korának, nemzetének és egyházának egyaránt. — Élete annyira egygyé forrott a magyar nemzet, de egyúttal a székely nemzet s így csiki székely vérünk életének történetével is, hogy a Haynald neve és emléke késő századok múlva is, míg katolikus székely lesz e földön, élni, hatni és gyarapítani fog anyagi és szellemi közéletünk küzdelmökjén s a hálás unokák szívében és lelkében.

Legyenek a hálás kegyelet szavai e halvány vonások is a vallás és tudomány, az egyház iránti hűség és honszeretet e nagy szellemi alakja iránt, mely már a történelemé. Ez fogja valóban megőrizni az enyészettel szemben az ő dicsőségét. Az ő nagy szelleme pedig virrasztani fog e nemzet vőgnapjai fölött.

S z i n h á z.

Csikszereka, 1891. július 28.

(s) Őszintén s örömmel konstatalom, hogy a Deréki Antal kitünő vezetése alatt álló szintársulat a múlt héten is derekasán megtelet jó hírének, igazolják ezt a kiváló tapintattal összeválogatott változatos műsor és az élvezetes, kerekded előadások.

Kedden (jul. 21.) Gabányi mulatságos vigjátéka „Az apósok”, Szerdán (jul. 22.) Giacometti nagyhatású színműve „A gályarab családja” a Deréki Antal kitünő fordításában, csütörtökön (jul. 23.) 3 kedves apróság: „A miniszter előszobájában”, „A varázshedű” és „Virágfakadás” szombaton (jul. 25.) pedig Hegyi Béla kellemes zenéjű operett-je: „Pepita”, vasárnap (jul. 26.) pedig Deréki Antal ügyesen irt, hatásos történeti színműve: Gábor Aron” kerültek színre.

Ime egy repertoár, mely bármely nagyobb színpadnak is díszére válnék.

Az előadásokon meglátszott a kitünő vezetés, a szereplők szorgalma és igyekezete. A közönség mindenikről megelégedve távozott.

A többiek között nagy érdeklődéssel vártuk „Gábor Aront”. Érdeklődésünk ki is lett elégitve úgy a mű, mint a korrekt és élvezetes előadás által. Őszintén gratulálunk Deréki Antalnak, ki e mű megírása által fényes bizonyítékát adta írói talentumának és a színpadi hatás titkaival való alapos ismerettségének. A színmű a Gábor Aron életének nevezetesebb fázisait hatásos képekben tárja elénk általában történeti hűséggel, itt-ott azonban felékesítve az írói képzelem gazdag tárházából vett egyes kedves vonásokkal. Nevezetesebb alakjai: a darab hőse Gábor Aron, Jusztina, Borbát Eszter, Antos Ilona s ide számíthatjuk talán a tribunt is. A Jusztina alakja ködbe burkult, majdnem mithoszi. Miért gyulad az egyszerű

asztalos legény iránt oly kiolthatatlan szerelemre? Őket erre talán az emberekben lakozó rokonszenv és a jövőbe mélyen belátó profétai ihlet szolgáltatta. Mely szenvedélyét egyébiránt a következmények igazolják. Nem tartjuk azonban lélektanilag egészen indokoltnak a Borbát Eszter alakját. Tudjuk méltányolni a lángoló hazaszeretetet a nőkben is, felséges példákat szolgáltat erre a történelem. Oh de az anyai szeretet nagyságában, magasztosságában mindeneket felülmúl. Értjük a spártai anyát, ki a harcából fegyver és paizs nélkül visszatérő fiától undorral fordul el, — de a Borbát Eszter hazaszeretetének az anyai szeretet felett oly ridegen kimagasló exsztatizása, melylyel sebekkel megvakított, haldokló fiát magától visszaütöztette, elötünk érthetetlen. A darab különben nagy hatást ért el s a szerzőt minden kép után zajosan kitapsolták.

A mennyire lapunk szűk tere engedi, röviden még megemlékezünk a szereplőkről is.

Keresztési Amáliát valódi szerepkörében a „Gályarab család“-jában láttuk, mint Rózália magas színvonalon álló és nem csekély drámai erővel tanuskodó játékaival méltán kiérdemelte a majdnem minden jeleneténél felhangzó viharos tapsokat. Borbát Eszter Gábor Aronban szintén kitűnő alakítás.

Szilágyi Szeréna sok tanulmányral bír, hivatott, szép jövőjű művésznő, erre vallanak Emmaja a „Gályarab család“-jában — és Jusztinája „Gábor Aron“-ban.

B. Prielle Kurnélia, ki már első megjelenésével meghódította a közönséget, a mult héti szereplésével kiérdemelte a közönség teljes rokonszenvét. Kitűnő hangja van s azt jól tudja használni. Játéka kellemes, vonzó, mozdulatai ügyesek, meglepők, már is a közönség kedvence.

Deréki Antal, mint író, mint fordító, mint művezető és mint színész minden tekintetben excellál. Alakításai mély tanulmányra vallanak. A gondos kidolgozás a finom műnászírozás játékát kiválóan érdekessé teszi. A tapsokra mindig rászolgál.

Csata Győző eddigi érdemeit a mult héten még tetézte. Egyike azoknak, kik a közönség szeretetében első helyen állanak.

A többiekéről a jövő számban.

(1.) Hétfőn este (jul. 27.) „Az eleven ördög“ pompás zenéjű operette mulattatta a közönséget. A társulat iránti jó véleménynek bizonyítéka, hogy daczára annak, hogy ez a darab már éppen nem újdonság előttünk, mégis a rendszerint nagyobb közönség gyűlt össze. Nem is csodálódott várakozásában senki, mert a kitűnő előadás, melynek rendezése Deréki Antal művészi érzékének fényes bizonyítéka, a legkisebb kívánni valót sem hagyott fenn. Mátya Margit (Lettorrieres vicomte) kitűnő játékaival, fényes megjelenésével kedves „eleven ördög“ volt s jól énekel. B. Prielle Cornéliának Marianna szerepében volt alkalma ragyogtatni gyönyörű hangját; s hogy játéka sem maradt bájos éneke mögött, bizonyította a megújuló taps. Miklósy Ilonka ügyesen adta a szerelmes Hermint. Oláh né eddigi szerepeivel hódította meg közönségünket; Veronikában kissé igen is rövid ruhában jelent meg a második felvonás éjjeli jelenetében. Keresztési Amália a hercegnét imponans megjelenésével és átgondolt játékaival juttatta érvényre. Takács Lina leszámítva kiejtésének hiányos voltát, jó Margit volt. Liptay (Ponquinius) jóízű humorával folytonos derűltségben tartotta tartotta a közönséget. Miklósy Gábor Tibull bárója teljesen megfelelő volt. Deréki Antal (Desperieres tanácsos) életmű, természetes játékaival az előadás sikerét biztosította. Csata Győző Grevin szabója kitűnő volt, csak azt sajnáltuk, hogy egy kicsit többet nem énekel. Szarvasy kis szerepében is a töle már megszokott természetességgel alakított. Az előadás sikerét nagyban emelte a karok összhangzatos éneke, melyek Németh karnagyot dicsérik.

A társulat a pártfogásra a legnagyobb mértékben érdemes s ezért újrolag ajánljuk a közönség figyelmébe.

KÜLÖNFÉLÉK.

Kinevezések. Köllő Ignác, csikszentmártoni járásbírói aljegyző a gyergyószentmiklósi és Tankó András gyergyószentmiklósi járásbírói aljegyző pedig a szerdahelyi járásbírói aljegyzővé neveztettek ki. Mint Gyergyószentmiklósról lapunknak írják, az első kinevezést azért fogadják örömmel, mert Köllő Ignác, mint gyergyói születű, továbbá, mint a ki a gyergyószentmiklósi járásbírósnál huzamosabb ideig működött, már eddig is köztisztviselőt szerzett magának s így e jól megérdemelt előléptetése által a gyergyói társadalom intelligens osztálya az általános szeretet és tisztviselői örvendő tagját, a tisztviselői kar pedig a kitűnő képességű és fáradhatatlan munkásságú tisztviselőt benne újra visszanyeri. Más-

felől pedig Gyergyó sajnálattal válik meg Tankó András albirótól, kit kiváló barátságos jó indulata s kiváló képességet tanúsító hivatalos működése miatt az egész gyergyói társadalom tisztelt és szeretett. Kísérje mindkettőjüket szerencse új állomásaikon.

— **Képviselőtestületi gyűlés.** Városunk képviselőtestülete f. hó 27-én a városház nagytermében rendkívüli közgyűlést tartott. Eröss Elek polgármester szabadságon levén, az ülést Szász Lajos rendőrkapitány, mint helyettes polgármester nyitotta meg. A gyűlésnek egyetlen tárgyát képezte a képviselőtestülethez még ezen év január havában beadott és Csikszereda rendezett tanácsu város nagyközsége alakítását czélozó kérvény feletti határozathozatal. Az ügylőz először Csedő István ügyvéd szólott hozzá s hosszabb beszédben kifejtette, hogy miután a városnak megfelelő jövedelmei nincsenek, a rendezett tanácsu város csak a polgárok nagyobb megterhelésével: pótdadó kivetése által válik lehetővé, a pótdadó már ezen évben 35 %-ot tesz, jövőre azonban, ha a rendezett tanácsu város fenntartatnék, előre láthatólag az 50—60 %-ot is elérné. Semmiként sem látja igazságosnak, hogy a pusztá czimert a város polgárai ily nagy megterhelésnek vetessenek alá. Éppen ezért indítványozza: mondja ki a képviselőtestület, hogy a város nagyközsége világtól elválasztva s utasítsa a városi tanácsot, hogy az erre vonatkozó kérvényt haladéktalanul terjessze fel a megyei törvényhatóság útján a belügyminiszteriumhoz. Ezután Nagy Sándor városi tiszt ügyész szólalt fel. Kinyilvánította, hogyha az ügy az elébb tett indítvány értelmében oldatnék meg, veszélyeztetve lesz a város szépnépek ígérkező jövője. Kéri a képviselőtestületet, hogy legyen óvatos és körültekintő, kicsinyes pénzkérdések miatt — zsebre való tekintetből ne áldozza fel Csik-Szereda jövődjét. Figyelmezteti a képviselőtestületet az elődökre, kik szintén pénzkérdések miatt oly ügyeket odáztak el, melyek a város fejlődését, a városi lakosság vagyonosodását nagymértékben előmozdították volna. A mostani tisztán látó nemzedék kárhoztatja is őket; inti a képviselőtestületet, hogy az elhittelenkedett határozathozattal nehogy az elődök hibájába essék. Ezek alapján indítványozza: mondja ki a képviselőtestület, hogy szoban forgó kérvény feletti határozathozatalt mindaddig elhalasztja, míg a városnak per alatt álló vagyoni ügyei tisztába hozatnak. Dr. Betegh Antal az utóbbi indítványban a kérdésnek évekre való elodázását látván, pártolja Csedő István indítványát s azt elfogadásra ajánlja. Erre a helyettes polgármester a vitát bezárván, elrendelte az indítványok feletti szavazást oly formán, hogy a kik a Csedő István indítványát pártolják, szavazzanak *igen*-nel, a kik a Nagy Sándorét, szavazzanak *nemmel*. A névszerinti szavazás megejtetvén, az elnöki enucziáció szerint az eredmény a következő Jelen volt 34 képviselő, ezek közül a Csedő István indítványára szavazott 25, a Nagy Sándoréra 6, szavazati jogát nem vette igénybe 3. Tehát a nagyközsége alakítását a képviselőtestület 19 szavazattöbbséggel kimondotta. Az ülés végén a jegyzőkönyv hitelesítésére három tag küldetett ki s erre a városatyák elvonultak.

— **Színházi hírek.** Mint értesülünk, a színházról még csak egy hétig időzik könnkben, mert korábbi kötelezettségei folytán szent István napján már Maros-Vásárhelyt tartja előadásait. Szombaton a közönség szívesen látott kedvencének, *Deréki Antalnak* jutalomjátékául színe kerül itt először „A szép Nádia, vagy: Rabszolgaélet Oroszországban.“ Énekes színmű a hírneves Dimitri Slavianszky D'Agrenoff orosz énekkar összes kedvelt dalaival. — Vasárnap Jakab Ödön „Galambodi Sándor“ című legjobb énekes népszínműve kerül színe először. A további előadásokra kitéztek: „A nagy Galeotto“ világhírű olasz színmű. „Királyfogás.“ Konti közkedveltségű operettje és „Elektra“ Sophokles remek tragediája.

— **Hirdetmény.** Az iskolaszéknek 1891. évi június hó 17-én kelt 841—1891. bgy. számú rendeletével a csikszeredai leányiskolánál építendő gazdasági épület helyreállítását 277 frt 89 kr összeg erejéig engedélyezte. A fenn említett munkálat foganatosítása biztosítása czéljából az 1891. augusztus hó 12-ik napjának délelőtti 10 órája a csikszeredai m. kir. államépítészeti hivatal helyiségében tartandó zárt ajánati versenytárgyalás

hirdettilik. A szoban forgó munkálatra vonatkozó részletes feltételek a nevezett hivatalnál a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

— **Jutalomjáték.** Deréki Antalnak, az itten működő színházról szorgalmas és buzgó művezetőjének a jövő augusztus hó 1-ére (szombatra) van kitűzve jutalomjátéka. Ezen alkalommal színe fog kerülni: „A szép Nádia“ című énekes népszínmű. Deréki Antal, mint művezető és mint tehetséges színész, rövid itt időzése alatt már is sok érdemet szerzett magának. Mint fordító és színműíró is kiérdemelte közönségünk elismerését. Jutalomjátékát melegen ajánljuk a színházkedvelő közönség figyelmébe.

— **Primiczia.** Ifj. Kiss András városunk születő, Kiss András városi polgár jeles képzettségű fia, ki a fehérvári papnövelő-intézet utolsó évfolyamát ezen évben végezte, folyó évi augusztus hó 2-án, vasárnap fogja tartani első szent mise-áldozatát a helybeli róm. kath. templomban.

— **Az első három hintó a calcsói „Margita“-fürdőben.** Igen érdekes újságot közölhetünk Csik- és a szomszéd megyék nemes közönségével. Balázs Dénes calcsói fíradhatlan s közséje jólétének előmozdításában felette buzgó körjegyző csaknem befejezte a „Tolvajos“-ból a calcsói fürdőig vezető utat. Szombaton délelben berobogott legelőszőr három hintó a nevezett fürdőre, magával hozván egy elegáns hölgyekből és urakból álló társaságot, mely a homoródi fürdőből jött, hogy az Orotástetőről megszemlélhesse a teljes szépségében ragyogó vadregényes Csikot. Nagy érdemet szerzett ezzel az utcsinalással a körjegyző ur és Calcsó nemes közséje. Szívünkben kívánjuk, hogy fürdőjük mielőbb gyarapodjék és virágozzék s hogy mielőbb élvezhessék fáradhatlan s dicséretre méltó munkájuk anyagi gyümölcsseit. Éljenek!

— **Fürdővendégek.** A borszéki fürdővendégek létszáma a folyó hó 14-én kiadott kimutatás szerint 411-et tett. A mint magán ton értesülünk azóta még sokan felkeresték e kitűnő fürdőt, úgy hogy a vendégek létszáma már meghaladja az 500-at. — A csiktusnádi kies gyógyhelyen a vendégek száma a 8-ik kimutatás szerint 1797.

— **Szerkesztői üzenetek. M.-nak. Kolozsrárt.** Hogy mult számunkban miért nem üzentünk? Nem voltunk idehaza, mint azt tárczánk históriája is bizonyítja. Várjuk az ígértet. Szíveslyes üdvözet. — *Lucifuel.* „Gondolsz reám ugy-e?“ kezdetű verséről nem feledkeztünk meg, valamint egyéb ígértünkrol sem, melyekhez biztos lehet mi csak a kölesönösség elvénél fogva is hísege-sek maradunk.

C S A R N O K.

A sors szeszélye.

ELBESZÉLÉS.

Irta KRITSA KLÁRA. 6)

VI.

K. város elegáns, modern stílusban épült háza-
inak egyikében az ebédülő szobában ebédnél ült
egy öt tagból álló kedves család. A nagymama s
ennek leánya egy szép, kissé elhízott szőke nő,
a férj, a magas derek szőke férfi és két angyal-
arcú kis leánya.

— Ugy-e mama! — kérde a nagyobbik —
ma eljön a kisasszony, a ki Mariskát és engem
tanítani fog?

— Igen Milike! mára várjuk — viszonzá
a mama.

— Aztán legyetek ám szófogadók a kisass-
zony iránt! — szolt közbe a papa.

A szobalány jelenté, hogy egy gyászba öltö-
zött hölgy érkezett.

— Vezesse a szalonba — mondá az ifju nő
— mindjárt megyek fogadására.

— Ez bizonynyal a nevelőnő lesz! — kiál-
tának örvendve a gyermekek. — Mi is megyünk
mama, hogy lássuk milyen ő!

— Majd csak akkor, ha hívni foglak —
szolt a mama.

Aztán befejezven az étkezést, a szalonba ment.

A mint belépett, a gyászos hölgy, ki az aj-
tónak háttal ült, a neszre megfordítá fejét, aztán
felemelkedve, a belépő felé közeledett.

— Jól látnak-e szemeim?! Emilia te vagy? !
Igen! igen! a te gyönyörű szelid szemeid tekin-
tnek reám! Ah, de arczod nem a régi többé,
sok, sok szenvedés nyomai látszanak azon! Szólj
az Istenért! mi borszasztó dolgok történhetek
veled? s miként találtál fel e nagy városban? Igy
beszélt Mariska, a kedves ifju nő, csókjai- és köny-
nyeivel boritva a szenvedő halvány arczot.

Emilia a mely megindulástól darabig szólni
nem tudott; lelkére, mint súlyos teher nehezült
a fájdalom.

Mariska a pamlaghoz vezette s leültette s maga is mellé ült s így folytató a beszédet:

— Azt hittem a nevelő érkezett meg, a kit mára várunk s ime te kerested fel régi barátódot! Ha ily szenvedőnek nem látnálak, azt mondanám: mily végtelen örömteljes meglepetés viszontlátni tégedet!

Emilia fájdalom könnyekben tört magának utat, aztán leküzdve mély megindulását szólt:

Nem csalódtál, midőn bennem a nevelőnőt hitted megérkezni. De én Torday ügyvéd házához lettem meghíva, mint nevelő; ide útasítottak és téged találak itt. Hogyan lehetséges ez?

— Mint nevelő? — kiáltott Mariska meglepetve — te mint nevelője gyermekeimnek? Oh ilyet még nem is álmodtam volna! Torday ügyvéd neje én vagyok, mindjárt elbeszélék mindent. De ki hitte volna, hogy a várt nevelőnőben téged foglak viszontlátni!

Szólj, édesem, miként történhetett ez? De nem! nem! most ne szaggassuk fel a fájó sebeket! Majd egyszer ha már behegedtek el fogod nekem beszélni szomorú életed történetét. Most pedig hallj röviden a mi velem történt azóta, mióta, mint boldog menyasszony téled elváltam.

De hadd mondjam el azt is, hogy mihelyest megérkeztünk új otthonunkba, azonnal irtam neked és nem kapva rá feleletet, azt hittem, hogy nagyon el vagy foglalva a menyegzői előkészületekkel; vártam tehát türelmesen. Eltelt két hónap s rólad semmi hír. Ekkor újra irtam neked levelet B-re, Havasi Oszkárénak czimezve, de a levél visszajött. Azzal vigasztaltam magamat, hogy boldogságodban feledkeztél meg rólam, a levél visszajöttének okát pedig annak tulajdonítottam, hogy valamire elúztatál férjeddal s nem tudták, hová küldeni a levelet.

— Első leveledre azért nem válaszoltam, mert nem akartam nagy bánatom leírásával zavarni boldogságodat — szólt Emilia szomorúan.

— Oh drága jó Emiliám! Erekyeként őrizem ma is azon leveledet, melyet érdekembe szegény megboldogult férjemhez irtál s melynek jólétemet köszönhetem. Ő adta át nekem e levelet mondván: „örizd híven.“

Mariska letörle előtörő könnyeit s folytató Két évet éltünk egyetértésben, boldogságban. Mindkettőnk akarata az volt, hogy kis leányunk a keresetségben Emilia nevet kapjon. Boldogságunkat férjem nehéz betegsége zavará meg. Halálos ágyán így szólott hozzám:

„Ha én többé nem leszek, ne maradj támasz nélkül. Te fiatal vagy, rád még újabb boldogság derenghet; vagyondó kezelését sem jó idegenre bízni. Fogadd el férjedül legjobb barátomat, a derék, becsületes Torday Elemért. Midőn tegnap meglátogatt, vele is közlém ez ohajomat.“

Igy történt, hogy férjem gyászévének letelte után Tordaynak nyujtam kezemet. Ide hozott az ő házába. Első férjemtől maradt házat bérbe adtuk, üzletét pedig eladtuk. Elmondhatom drága Emiliám, hogy mindkétszer jó férjfel áldott meg a sors! Van még egy Mariska leányom is: ez második férjemé. Kis leányaim mellé ohajtok egy jó nevelőnőt. Te itt maradsz, de nem e minőségben, hanem, mint édes testvérünk. Itt kényelemben élhetsz. Nevelőnőt majd keresünk mást. Férjem örülni fog, ha szeretett barátódot e házban, mint családunk egyik kedves tagját üdvözölheti.

— Mariska folytató:

— Mi régi barátótok, rokonlekek vagyunk, tehát, mint jóbaráthoz, jó lélekhez illik, el kell fogadnod, a mit neked ajánlok. Mert az nem a te hibád, hogy vagyontalanná lettél s nem az én érdemem, hogy jó létnek örvehdhetek. Ez a sors szélye. Avagy mond, ha megfordíva állna a dolog, nem-e te is ezt tennéd velem.

— Ime saját szavaid!

Most én élek e szavakkal s még azzal tudom meg, hogy neked annyival inkább el kell fogadnod ajánlatomat, mert én sokkal, igen sokkal tartozom neked s most hatalmamban áll ezt leróhatni.

— Igen itt maradok — szólt Emilia — hisz mennyivel jobb lesz nekem közeledbe élni, mint részvétlen idegenek közt, de leányaidnak tanítója, nevelője akarok lenni!

— Oh Emiliám azt csak nem engedhetem, hogy te, a ki kényelemhez szoktál, gyermekek tanításával gyötörd magad!

— Már pedig én csakis azon feltétel mellett maradok itt, ha leányidnak nevelője lehetek! — mondá Emilia határozottan. — Különbben is ez enyhülést fog szerezni beteg lelkemre.

Ne félj nem fogom szívökbe csepegtetni keserű tapasztalataimat!

— Jól van hát — viszonzá Mariska — mivel nem lehet téged e szándékról lebeszélni, ám legyen akarod szerint.

Tudom, hogy a te kezeid alatt gyermekeim

jók és nemesek lesznek; hisz én is annyi szépet és jót tanultam egykor tőled.

Emilia így szól

A szomorú multra fátvált vettem, de mivel a sors összehozott veled, fellebbentem azt egyszer, hogy lásd mennyit szenvedtem, míg teljesen árvává s vagyontalanná lettem, aztán újra ráborítom örökre.

S most kérlek mutasd be növendékeimet.

Az anya átszaladt gyermekeiért s bevezette őket Emiliához.

— Ezt a jó némit szeressétek úgy, mint engemet! mondá.

Emilia lehajolt s megcsókóla a két gyönyörű gyermeket. Szívét megnevezhetlen fájó és jól eső érzés járta át. Alig bírta visszafojtani a szíveről feltörő könnyeket...

Aztán bejött a család fő és a nagymama is és a legmelegebb szívésséggel halmozták el kedves Mariskájuk szeretett barátódot.

Látják kedves olvasóim, mily nagy változások történnek az életben! Az egykor gazdagon ünnepezt hölgy, mint szegény nevelőnő működik azon gyermekek mellett, kiknek anyjuk hajdan küzdött a nélkülözésekkel s ki általa emelkedett ki a semmiségből. És e nagy változást mi okozta? Nem-e a sors szélye?

A kis lutri húzása

Bránn, 1891. július 22.

46. 74. 70. 82. 1.

NYILTTÉR.

E rovat alatti közleményekért semmi felelősséget nem vállal a Szerk.

Bizonylat.

Az „Első magyar gazdasági gépgyár részvénytársulat” tek. Igazgatóságának

Budapesten.

külső váczú 7.

7)

Tekintetes Igazgatóság!

Nagyon szívesen válaszolok a tekintetes igazgatóságnak hozzám intézett kérdésére, az Önöknel vásárolt 2¹ löerejű cséplőgépre vonatkozólag. Mert csakis

dicsőreleg nyilatkozhatok a gépek felől

és örülök, hogy a magyar gyárról állithatom, miszerint ezen cséplőgészlet mind végzésre, mind pedig tiszta munkára nézve a legkitűnőbb cséplőgépek közé sorolható.

Kelt Sepsiszentgyörgyön, 1891. márcz. 10.
Kiváló tisztelettel Zoltán Pál, s. k.

Sz. 244—1891. tkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A csikszeredai kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Nagy Mihály József, csikszépvízi lakos végrehajtónak odavaló

Miklós Balázs végrehajtást szenvedő elleni 46 frt 66 kr tőkekövetelés és járulékai iránti végrehajtási ügyében Miklós József (a Mártoné) csikszépvízi lakos árverési vásárló elleni a viszárvérest 576 frt 89 kr vételár hátrálék tőke s jár. erejéig a csikszeredai kir. trvszék területén levő Csikszépvíz község határára fekvő csikszépvízi 385 sztjkyben foglalt 596. 1054. 1087. 1089. 1092. 1152. 1173. 5891. 6240. 6621. 7323. 7356. 7372. 7373. 7374. 7517. 7526. 7576. 7577. 7623. 7625. 7643. 7663. 8151. 8167. 8191. 8209 hrszámu ingatlanokból végrehajtást szenvedő Miklós Balázs 1/6-od részbeni illetőségre 301 frt 22 kr; továbbá a csikszépvízi 339 sztjkyben végrehajtást szenvedő és Miklós Teréz szül. Abos, Miklós Márton s Miklós Elek közös tulajdonán felvett 718/a 718/b hrszámu egész ingatlanra 300 frt kiküldési árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1891. augusztus hó 14-ik napján délelőtti 9 órakor Csik-Szépvíz község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kiküldési áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881-ik évi LX. törvényezikk 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. alatt kelt igazságügyi miniszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság.

Csikszeredában, 1891. évi január 25-én

Szacsvay tvszéki bíró.

Csikvármegye alispánjától.

Sz. 1442—1891. bgy.

Pályázati hirdetmény.

Csikvármegyében Csikszereda székhelyvel rendszerezitett s lemondás folytán üresedésbe jött

megyei állatorvosi

állásra ezennel pályázatot hirdetek, s felhívom mindazokat, kik ezen állást elnyerni óhajtják, hogy az 1888 évi VII. tez. 133. §-a értelmében felszerelendő folyamodványaikat 1891. évi augusztus hó 30-ig hozzám nyujtsák be.

Ezen állás 400 frt évi rendszeres fizetéssel és 200 frt úti általány élvezettel van egybekötve.

Csikszereda, 1891. július 15-én.

(1—3)

BECZE ANTAL,
alispán.

(10)

Kézi löerejű járógányos és **Gőzcséplőgépek.** Szóró- és **Bakker-rosták. Triurók,** valamint a magas kormány rendelete szerinti **Tűzfecskenedők** és tűzoltószerek országos egységes tömlők, csavarok és a régi fecskendők átalakításai

Rendkívül olcsó áron megrendelhetők:

RIEMER EDE

„Első Székely Gépraktárában”
SZÉKELY-UDVARHELYT.

